

Het is geen ondankbaarheid tegenover Duitse universiteiten, waar ik eenigen tijd heb kunnen doorbrengen, om er menige Duitse deugd te leeren waardeeren, maar waar ik ook een blik heb kunnen slaan op menige diepergezette groote ondeugd, dat ik het bovenstaande heb geschreven. Het leek mij alleen noodzakelijk, nogmaals op een in verkeerde richting werkenden invloed te wijzen, die langzamerhand de denkwijze van een steeds grooter aantal Nederlandsche artsen zou gaan beheerschen. Laten allen, die dat kunnen, samenwerken, om de verkeerde werking van dien invloed te overwinnen.

Rotterdam, 22 Maart 1915.

E. MARX.

HET ONTWERP HUISHOUELIJK REGLEMENT.

I.

In tegenstelling met collega A. C. VAN BRUGGEN, meen ik, dat de bedoelde grootere zelfstandigheid der afdelingen, die het toezicht en de medewerking van het bestuur der C. O. niet uitsluit, juist gevaren zal afwenden, omdat de afdelingen van de toestanden in hun kring het best op de hoogte zijn.

Door het aannemen van den leiddraad zijn de bezwaren, die door den geestelijken adviseur W. H. KOOY (*Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde* 1914, I, bldz. 1568) op klare wijze geteekend zijn, slechts gedeeltelijk opgeheven.

Ten slotte meen ik, dat het algemeen bindend besluit een belemmering is voor de vrije beraadslaging over de houding, tegenover het nieuwe ontwerp aan te nemen.

Leiden, 21 Maart 1915.

A. VAN RHIJN.

II.

Met groote instemming werd door ons in het laatste nummer van het *Tijdschrift* het ingezonden stuk van dr. VAN RHIJN gelezen. Onze Leidsche collega deed er een goed werk mede, door er openlijk op aan te dringen, dat bij den nieuwen koers, welken de Maatschappij in de laatste jaren inslaat, de beslissing in plaatselijke aangelegenheden in handen van de afdelingen moet blijven. Waar tot nu toe alles in het werk gesteld werd om den band, welke de leden der Maatschappij verbindt, te versterken, zou het een Sisyphus-arbeid genoemd moeten worden, dit door te ver gaande centraliseerende bepalingen in de waagschaal te stellen. In het belang van een krachtige organisatie zou een dergelijke politiek afgewezen moeten worden, ook al werd zij met de beste bedoelingen gevoerd. Dr. VAN RHIJN zinspeelt reeds op de mogelijkheid van botsingen, welke tot uittreding van leden uit de Maatschappij aanleiding zouden kunnen geven. Is toch niet een krachtige centrale *leiding* best vereenigbaar met een autonomie der afdelingen, wanneer het zuiver plaatselijke belangen betreft? Tot nu toe hadden wij gehoopt en gedacht, dat dit ook de meening was van alle leidende organen in onze Maatschappij. Het antwoord, dat de secretaris-penningmeester der C. O. aan dr. VAN RHIJN geeft, heeft ons het tegengestelde geleerd; wij lezen daarin toch: „Wat andere ziekenfondsen in een afdeling betreft, zal toch waarschijnlijk het hoofdbestuur niet spoedig tot goedkeuring van statuten en reglementen overgaan, indien de afdeling zich daartegen verzet”. Dr. VAN BRUGGEN laat dus hier de mogelijkheid open, dat, al zal het niet spoedig gebeuren, het hoofdbestuur, tegen het gevoelen eener afdeling in, de leden zou kunnen noodzaken zich op door hen zelf ongewenschte voorwaarden aan een ziekenfonds te verbinden. Dit nu is o. i. verkeerd en bovendien ook in strijd met hetgeen indertijd gezegd is bij de indiening der voorstellen AI—AV. Op bldz. 15 der toelichting lezen wij: „Het hoofdbestuur stelt voor, dat voor deze contracten ook de goedkeuring van het bestuur der onderafdeeling